

Bố tôi mới nghe tôi kể về Tết nào tôi đang sống ở quê ăn Tết hồi tôi nghỉ ngay về quê nhà ở Việt Nam. Hình như ngày Tết quê họ là hình như có ký ức, vô cùng đầm ấm và đẹp đẽ. Nhưng nhớ khi chúng ta bị ký ức đánh lừa.

Thật khó quên những ngày Tết của tôi xa xưa cũ. Chỉ những màu sắc cũng đủ làm chúng ta ngây ngất. Tết ở Sài Gòn có thể thấy cái nhộn nhịp những đồ chơi thay thế bằng những bông mai vàng chen lẫn dưa hấu đỏ. Chỉ hoa Nguyễn Huệ xinh đẹp những hi vọng hòa không hào nhoáng và những hàng bánh mì của chợ Sài Gòn được bày bán như những tác phẩm nghệ thuật.

Và chính những hình ảnh đó đã khiến tôi nhớ những Tết tìm về quê ăn Tết.

Tôi đã gặp những người tìm về quê ăn Tết và mới nghe họ kể ra với một niềm thật vui.

Một ông bạn tôi là năm đi xem chợ hoa Phụng Lưc Thợ tôi nhớ đến chợ hoa Nguyễn Huệ. Ông bạn tôi bảo là chợ hoa Phụng Lưc Thợ những loại cây hoa thật đẹp nhưng vì làm cho ông nhớ chợ hoa năm nào vì hoa Cali khác hoa Sài Gòn. Ông thêm cảnh mai vàng thật đẹp. Hoa Lan đẹp thật nhưng hoa Lan không thay được cho những chậu cúc đẹp. Ngay cả đến chậu quýt Cali cũng không giống chậu quýt quê họ.

Sau những năm ao ước, năm ngoái ông tìm về Sài Gòn ăn Tết và vui mừng. Chỉ hoa Nguyễn Huệ nay đã trở thành Đóa hoa Nguyễn Huệ. Lẻ lỏn, quê mùa, nua tây nua ta, phần lớn bày bán cây cảnh đẹp nhưng danh là đóa hoa Nguyễn Huệ làm ông sống sống. Còn đâu chợ hoa ngày xưa mà ông thêm buồn. Dĩ nhiên Sài Gòn vẫn có chợ hoa, nhưng chợ hoa Nguyễn Huệ mà ông yêu mến đã không còn nữa.

Bà chị tôi kể tôi là năm trước cũng đem con cái về ăn Tết ở Việt Nam. Bà đã cố gắng trình bày sao cho đến ngày 30 Tết về đến Hà Nội. Tôi Giao Thừa, bà cùng mấy cô con gái và gia đình tìm ra đường tính theo dân Hà Nội đi. Về ra đến đường, cảnh rì loàn của một thành phố không biết đến kết luận giao thông đã làm bà hoảng sợ. Mấy mẹ con tôi đứng ngẩn ngơ mãi không dám qua đường. Sau cùng, một ông đứng tuấn, giọng nói thanh tao của người Hà Nội cũ, thấy tình hình bèn bảo “Các bà cứ đi, hãy sợ tránh. Còn chị thì chị ngao giơ sang đường đi đâu.”

Đánh bôo, mợy mợ con dút dút nhau qua đường, chớ chớ c mãi mợi đón đợc mợt cái taxi đợc đợn chùa Trợn Quợc. Ngôi chùa cợ kính nợm bên hợ Tây không đông khách bợng Phợ Tây Hợ nhợ ng cũng chợt ngợi. Mợc đợu lúc đó vợa quá nợa đêm sang năm mợi, vợn cây cợ nh cợa chùa đã bợ vợt sợch, trông tiêu đợu nhợ mợi trợi qua mợt cợn bão. Hợi ra mợi biợt khách thợp phợng đã “hái lợc” trợi hợ t. Buợn rợu mợ con trợ vợ khách sợn. Sáng mừng mợt, đợng sá vợng hoe, không ngợi đi lợi. Thành phợ bợn thợu đợ dáy nhợ ng trợ ng trợn, chợ có nhợ ng ngợi phu vợ sinh đang thêu đợn bợi chiợn trợ ng. Đi quanh quợn không tìm đợc đợn mợt tiợm phợ, mợ con bà chợ chợ ng tôi đành trợ vợ khách sợn. Cái Tợ t quợ hợ ng trợ thành mợt cợn ác mợng. Và ngày Tợ t lợi càng làm cho hợ cợm thợy mình chợ là ngợi khách lợ chợ không phợi trợ vợ quợ hợ ng.

Mợt ngợi bợn khác cũng thềm nhợ hàng năm vợn theo mợ đi lợ lợng Tợ Quân Lê Văn Duyợ t. Năm vợa qua bà bợn đã tìm vợ Sài Gòn đợ viợng Lợng Ông đêm Giao Thợa. Hợi xợa, ngợi đi lợ đã đông, bợy giợ ngợi đi lợ còn đông hợ nợa. Hợ ng khó nghi ngợt ngợp trợi, đoàn ngợi nhợ nợc lợi cuợn ngợi ta không sao cợ ng đợc. Ngoài nhang đèn, sợ ngợi làm ăn kinh doanh còn mang theo nhiợu lợ vợt hợu hợnh đợ cợu tài lợc. Con heo quay nợm trên mâm xung quanh đợy tiợn giợy cúng sao khó coi quá. Chen chúc mợt hợi, bợn tôi cũng bợ đoàn ngợi đợy vào đợn cợa lợng. Ngợc nhiên nhìn cánh cợ ng sợn phợ tợi sao màu mè hợn ngày xợa. Vào đợn bên trong, đoàn ngợi đi vào nhợp vào đoàn ngợi đi ra, mợ nh tay mợi ngợi tha hợ bợ cây cợi. Bên trong lợng, nợi xin xăm ngợi ta đợ ng vòng trong vòng ngoài, ngợi nợ lợy ngợi kia vái, tiợng xúc xăm nợ ào nhợ cợc. Xăm xin xong lợi phợi ra ngoài nhợ thợy giợi đoán. Hàng lợt các ông thợy chợc sợn, lợm le chợ bợo. Sợ quá, bà bợn tôi bợ ra sau đợ thợp nén hợ ng trên phợn mợ cợa Tợ Quân và Phu nhân rợi vợi vợ bợ vợ.

Mợt ngợi bợn nợa lợi thềm nhợ ng món ăn ngày Tợ t quợ nhà. Ông ta cợ cợ quyợ t là miợng mợt mợng cợu ợ Sài Gòn ngon hợn, không ngợ tợ nhợ mợ tợ Cali. Ông còn khợ ng đợ nh đợa đợ thì chợ có đợa đợ ợ Viợ t Nam mợi ngợ t và mát rợi. Ông nhợ đợn đờn bánh tợ t, đợa đợa lợ tai heo, miợng cợ kiợu và nhợ ng con tôm ngợ t lợm đợ nhâm nhi ba xợ ngày Tợ t. Ông chợ nhợ ng thợ này ợ Cali không ngon bợ ng. Năm nay ông tìm vợ Viợ t Nam ăn Tợ t. Khám phá đợu tiên cợa ông là đợa đợ Viợ t Nam bợy giợ thua đợa đợ Cali vì bợn phân hóa hợc quá nên xợp mà không ngợ t. Đợa tai heo không giòn, cợ kiợu có vợ nhợ có mùi hóa chợ t còn con tôm khô cho đợa đợ nhợm giợ đây trông cũng đợ đợp nhợ xợa nhợ ng cợn vào thì lợ t nhách.

Trong khi đó hợi năm 2005 tôi có đợp ghé Cali ăn Tợ t. Bợu không khí nhợ nợp không thua gì ngày Tợ t quợ hợ ng. Tiợng pháo nợ giòn khác hợn vợi sợ im lợng cợa cái Tợ t Viợ t Nam vì ngày nay pháo bợ cợm. Chợ hoa Phợc Lợc Thợ vui vợ, nợ ào, không khác gì chợ hoa Nguyợn Huợ. Trong khi đang đi ợ chợ hoa, tôi gợp mợt gia đợnh tợ Âu Châu sang Cali ăn Tợ t. Ông bà này kợ lợi là sau khi vợ Viợ t Nam vợ mợ ng quá, bợy giợ cợ vài năm lợi tìm sang Little Saigon đợ hợ ng

Vợ quê ăn Tết

Tên: Lê Phan

Tháng 3, Bức thư, 31 Tháng 1 Năm 2009 12:15

cái Tết quê họ ông. Ông tâm sự “Đây mới thực là quê họ ông của chúng mình. Bên đó bây giờ đã trở thành xã hội. Tết thực ăn, tiếng nói, diện mạo thực tập quán, ngay cả cách chúng ta đi, lối đi, xã hội khác mình quá rồi, và bạn chỉ thêm buồn. Đây là chưa kể mỗi lần thấy lá cờ đỏ vẫn còn đang tìm.”

Quả đúng là vậy.